

La vida fa mal

Jhumpa Lahiri és una autora anglesa nascuda el 1967, filla de pares d'origen indi. Va créixer, però, als Estats Units, que és on viu i treballa. Amb quatre obres publicades, és un referent de la nova narrativa en llengua anglesa. *Intèrpret d'emocions*, *The Namesake*, *Una terra estranya* (publicada en català també per Amsterdam) i, ara, *La fondalada*.

Amb la publicació de la seva primera col·lecció de relats va guanyar el Pulitzer. També té el PEN/Hemingway Award i el Frank O'Connor, entre d'altres. Amb *La fondalada* es va quedar a les portes de guanyar el premi Booker i el National Book Award. Té totes les caselles correctes amb la X per l'establishment editorial actual i davant un potencial mercat cansat d'experiments, violència i cinisme.

És dona sense ser incòmoda, exòtica sense ser bel·ligerant, guapa sense peròs, narradora intel·ligent sense transgressions conceptuais o temàtiques. Un cavall guanyador. Però al marge de reunir part de les condicions esmentades i del vestuari d'aquesta temporada és –no ho oblidem– una escriptora ambiciosa i superba, de tall clàssic, que sap connectar amb els lectors a manades. Amb *Una terra estranya* va vendre més de 700.000 exemplars i *The New York Times* el va considerar el millor llibre del 2008.

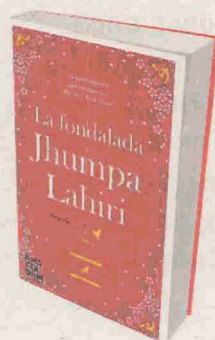
L'argument de *La fondalada* és un relat de nissaga al llarg de tota una vida. Veiem de nens en Subhash i l'Udayan, germans que viuen a Calcuta, inseparables. Amb els anys, el compromís polític de l'Udayan els separarà. En Subhash emigra als Estats Units per estudiar. La repressió política sobre l'activisme revolucionari d'Udayan aconseguirà que acabi assassinat. Això afecta com un *big bang* la vida de totes les persones que estaven al seu entorn i també, òbviament, de l'Udayan. Condiciona el present i –aquí està la novel·la– el futur al voltant d'un secret que com una malaltia els infecta totes les relacions, tots els sentiments, totes les actuacions vitals dels protagonistes.

La fondalada és un tros de novel·la. Amb salts de personatges i de veu narrativa. Ambients i èpoques, països, rituals i cultures. La Lahiri ens parla tan bé de tan-tes coses que són tan fàcils d'esborronar a

les pàgines d'un llibre. De la lleialtat, de l'amor, del deure, de la solitud, del desarrelament, de l'exili interior, de la pèrdua. Amb una prosa elegant però efectiva, mai manierista, sempre al servei de la cruesa lírica de la història. Els personatges no són clixés, funcionen bé, són versemblants, els sents vius. Emociona, interessa, arrossega les arts de narradora culta, ben formada, impecable. El que fa no és fàcil. I ho fa d'una manera sublim. Tant és així que al final, quan acabes el llibre, saps que has llegit una gran novel·la, però...

Jhumpa Lahiri és anglesa d'origen indi i viu als Estats Units
ELENA SEIBE

LA FONDALADA
Jhumpa Lahiri

Traducció: David Cañadas i Iñaki Tofiño
Editorial: Amsterdam
Pàgines: 384
Preu: 20,90 euros

Et permetes demanar-li un esglaó més cap a l'interior del dolor. I ella no ho fa. Està en el seu dret. Amb les tragèdies sorpreses que escriu i ens arriben, ens agradaria veure la Lahiri despentinada, una mica perdent el control. La narradora no el perd mai en el dolor de la mort, de la incapacitat per estimar o ser estimat de gairebé tots els seus personatges. El dolor de vegades és terrible però l'aposta de tots –tots– els personatges per la vida i la certesa de la redempció al futur et reconforta com a consumidor de somnis, però com a lector no sé jo si l'escriptura se'm refreda tipus Vargas Llosa o Paul Auster.

Podien, com el Dr. Fronkoston de Mel Brooks, fer una transfusió entre la Lahiri i el Houellebecq? Sí, el somni de la crítica també crea monstres. *

Opinió